

ÎNCHEIERE

21 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Pântea Valentin, reprezentat de avocatul Covganeț Ludmila,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Pântea Valentin împotriva Tatiane Ursu și Frolova Ala privind încasarea pensiei de întreținere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 iunie 2020 prin care s-a respins apelul declarat Pântea Valentin și s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 01 octombrie 2019,

c o n s t a ț ă :

La 29 noiembrie 2018, Pântea Valentin s-a adresat în instanța de judecată, cu cerere de chemare în judecată împotriva Tatiane Ursu (Pântea), Ala Frolova (Pântea) privind încasarea pensiei de întreținere.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 11 august 1961 a fost înregistrată la OSC Rezina căsătoria între Pântea Valentin și Russu Tamara, din căsătorie au trei copii fiicele Ursu (Pântea) Tatiana, Frolova (Pântea) Ala și Pântea Liudmila.

La 18 noiembrie 2018, a decedat Pântea Tamara, soția sa, iar la moment este singur, bolnav și în imposibilitate să se îngrijească singur.

Fiica Pântea Liudmila participă la întreținerea lui, îi transmite bani, dar din cauza că locuiește în Rusia dânsa vine acasă doar de două ori pe an și-l ajută.

Pe parcursul anilor a lucrat tot timpul și a întreținut familia cu toate necesare pentru întreținerea copiilor, mereu s-a străduit ca copiii să nu ducă lipsă de nimic, participând la creșterea și educația copiilor asigurându-le copiilor o întreținere corespunzătoare.

În prezent însă fiicele Ursu (Pântea) Tatiana și fiica Frolova (Pântea) Ala refuză să îngrijească și să participe la întreținerea lui Pântea Valentin care este pensionar și suferă de mai multe boli, iar la moment are o situație materială grea fiind în imposibilitate să se întrețină de unul singur.

Reclamantul a solicitat încasarea de la Tatiana Ursu (Pântea) și Ala Frolova (Pântea) pensie de întreținere în mărime a câte 500 lei lunar de la fiecare.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 01 octombrie 2019, cererea de chemare în judecată depusă de către avocatul Covganeț Ludmila în interesele lui Pîntea Valentin împotriva Tatiane Ursu și Frolova Ala privind încasarea pensiei de întreținere, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța a conchis că, atât reclamantul cât și pârâta Frolova (Alla) au statut de pensionar, ambii fiind inapți de muncă pe limita de vârstă, iar Ursu (Pîntea) Tatiana este în imposibilitate de a se angaja în câmpul muncii, fiind nevoită de a îngriji de soțul ei, care suferă de mai multe maladii grave, astfel, având venituri lunare limitate, pensia fiind unica sursă de venit.

Instanței nu i-au fost prezentate careva probe certe din care ar rezulta cu certitudine că, pârâtele dispun de posibilități financiare suficiente pentru a putea contribui financiar lunar în vederea întreținerii materiale a reclamantului și că ultimele se eschivează în mod vădit de la realizarea obligațiilor de copii față de părintele inapt de muncă.

Instanța a reținut, reclamantul beneficiază de transferuri bănești regulate din partea fiicei Ludmila Nozdraciova (Pîntea), căreia i-a fost testată averea de către defuncta Pîntea Tamara, fapt ce reiese din testamentul întocmit la data de 29.05.2017 (f.d.57). Ulterior, și reclamantul Pîntea Valentin a confirmat faptul testării averii doar fiicei Nozdraciova (Pîntea).

Astfel, instanța a conchis că, statutul de pensionar pe limita de vârstă care a generat imposibilitatea de a munci, chiar și vârsta înaintată nu reprezintă o circumstanță excepțională ce derivă din prevederile art. 81 Codul familiei.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 21 octombrie 2019, avocatul Covganeț Ludmila acționând în interesele lui Pîntea Valentin a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 01 octombrie 2019, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2020, s-a respins apelul decalat de Pîntea Valentin și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 01 octombrie 2019.

La 4 august 2020, Pîntea Valentin, reprezentat de avocatul Covganeț Ludmila, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2020 și a hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 01 octombrie 2019, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare și emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nu este cu soluția instanțelor ierarhic inferioare. Examinând cauza instanțele au aplicat o lege care nu trebuia aplicată.

Instanța de apel eronat a stabilit faptul că pârâtele contribuie benevol în limitele posibilităților financiare și se implică în viața cotidiană a recurentului. Fiicele refuză să îngrijească și să participe la întreținerea sa, deși este pensionar și suferă de mai multe boli are o situație materială grea fiind în imposibilitate să se întrețină de unul singur, fapt ce se confirmă și din conținutul anchetei sociale în care se indică că apelantul are grave probleme de sănătate, se deplasează cu greutate și necesită ajutor din partea altor persoane.

În opinia recurentului aprecierea probelor de către instanța de apel a fost arbitrară. Instanța de apel a încălcat esențial și a interpretat și aplicat eronat normele de

drept material. Circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei date nu au fost constatate și elucidate pe deplin.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 09 iunie 2020.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 4 august 2020, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Astfel, la 22 septembrie 2020 instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat potrivit avizelor de recepție (f. d.154-157).

Până la data examinării recursului, intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Pânteia Valentin, reprezentat de avocatul Covganeț Ludmila, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Pânteia Valentin, reprezentat de avocatul Covganeț Ludmila.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru